

Kapitel 1

“STATSMINISTEREN er blevet skudt!”

Sætningen svirper igennem lufthavnen. Folk stirrer på deres displays, som om de kan mane flere oplysninger frem end de få, som nu spredes til alle sider, med Christiansborg som begivenhedens epicenter.

“Statsministeren er blevet skudt!”

Man kender ikke noget til hans tilstand, ved ikke om han overlever, eller om han bare er såret. Man ved ikke, om der er tale om en eller flere attentatmænd. Man ved ikke, om der er tale om en terrorhandling, selvom det synes at være den konklusion, de fleste er kommet til allerede. En islamisk terroraktion rettet mod lederen af det underlige, gudløse land højt mod nord.

Palle ved ikke, om han skal vende om eller fortsætte. Statsministeren er hans ven. Var hans ven i hvert fald. De talte sammen så sent som i går, hvilket var et sært tilfælde, for de har ikke set meget til hinanden i de senere år.

Torben Malling, enoghalvtreds år, udsat for det første livstruende attentat på en dansk statsminister, siden en sindsforvirret typograf forsøgte at tage livet af Estrup tilbage i 1885.

Palle løber med sit boardingkort i hånden og sveden springende fra alle porer. Køen ved sikkerhedssluserne er lang. Han stiller sig op bag en asiatisk familie, stikker kortet i

mundten og graver sin computer op af håndtasken. Telefonen i lommen ringer.

Han bakser den frem og svarer "Ja?", mens han skubber taske og computer op på båndet til scanning.

"Jeg skal bede dig gå tilbage!"

Sikkerhedsvagten trykker Palle i brystet og får ham til at flytte opmærksomheden fra den ophidsede stemme i telefonen.

"Du må ikke tale i telefon her," siger vagten.

"Men jeg skal nå et fly!"

"Så må du afbryde telefonen og køre den igennem scanneren." Hun har et blik som hos en udkørt pædagog.

Stemmen i telefonen råber ad ham. "*This is serious, for God's sake! Palle, are you listening!*"

Palle sveder, så det drypper fra ansigtet. Han træder tilbage og ud af køen, mens han krammer sin rejsetaske og computer ind til sig.

"Ja, for fanden," siger han på engelsk. "Jeg hører dig klart og tydeligt. Du må lige slappe lidt af."

"Slappe af?" Manden i telefonen lyder, som om han er ved at kaste sig ud fra en klippe. "Jeg kan kraftstjelele ikke slappe af! Receptionen er fyldt med politi og miljøkontrollører, og hvad ved jeg. De vil ind. Ind på fabrikken. Forlanger at få mig i tale. Hvad fanden skal jeg sige?"

"Hør her, Pangash, du tager bare imod dem. Fortæl dem, at der ikke er noget at komme efter."

"De vil se fabrikken! Det er helt sikkert! De vil se, hvordan der ser ud inde i hallerne. Hvad skal jeg sige?"

"Okay. Gå ned og inviter dem op. Op på dit kontor. Giv dem noget te og nogle af de der ulækre kager, du altid serverer. Sig til dem, at de er meget velkomne. Hør ... jeg bliver nødt til at afbryde. Mit fly går lige om lidt."

"Hey, forlad mig ikke, mand!"

“Jeg ringer igen. Gør nu bare, som jeg har sagt.”

Palle slukker telefonen og maser sig tilbage i køen. Han får computeren ud af tasken igen og lægger den i en kasse for sig. Overfrakke, bælte og alt, hvad han kan hive op af løsøre fra lommerne, følger samme vej.

Metaldetektoren bipper alligevel, og han bliver bedt om også at køre sine sko igennem scanneren. Da de kommer ud på den anden side, står en sikkerhedsmedarbejder med dem i hånden.

“Ja, vi skal bede om din adresse,” siger han med stenansigt. “Hvad?”

“Vi skal bede om din adresse, så eftersender vi skoene så hurtigt som muligt.”

Palle står et øjeblik og blinker med øjnene, indtil ansigtet på den anden opløses i et smil.

“Det er en joke.” Han rækker skoene til Palle. “God tur!”

Palle samler sine ting sammen og snører skoene igen, famler mobiltelefonen op og ser, at der er indløbet både tekstbeskeder og mails. Han trykker nummeret til Bangladesh igen. På den store oversigtstavle kan han se, at flyet afgår til tiden, og at gaten er åben.

Han småløber og hører, hvordan telefonen ringer i Mirpur. En fjern, eksotisk lyd indpakket som i en stille susen, han de senere år er blevet fortrolig med. Han ser byens overfyldte indfaldsveje for sig og det gyldne lys, når solen skinner gennem forureningen og støvskyerne. Mænd klædt i hvide kjortler og kvinder i farvestrålende sarier. Overalt er der bulede biler og små motorcykler, der hidsigt hvæser gennem trafikken og forbi udbrændte bilvrug i rabatten.

Gaderne lugter af mennesker, emmer af spidskommen og karry, hvidløg, sved og afføring. De første gange kunne han næsten ikke få vejret og måtte blive på hotellet det meste af tiden, med dets aircondition, duftlys og genkendelige luksus.

Siden havde han vænnet sig til det, selvom han aldrig nogensinde kom til at føle sig tilpas med den enorme mængde mennesker og det bombardement af indtryk, der satte ind, i samme øjeblik han blev sluset ud af flyet.

Fabrikkerne i Mirpur-distriktet mindede ham om fangelejre, indhegnede og med vagter. Tusinder og atter tusinder af arbejdere mødte frem i det tidlige morgengry og tilbragte dagen lige op og ned ad snurrende, uafskærmede maskiner eller midt i bade af giftig farve. Han havde set sårede arbejdere og arbejdere, der gispede efter vejret, og han havde set lig blive lagt til side, mens man resigneret afventede, at nogen skulle komme og hente dem.

Det var dér, de fik lavet deres tøj. Den ene succesrige linje efter den anden. Off Shore, Tip of the Tongue og ikke mindst kollektionen Dragon Run var alle produceret i Bangladesh og havde været med til at gøre Yours Truly til det førende tøjmærke i Nordeuropa. *YT Quality! Everywhere!*

Det var ganske vist ikke noget, Palle var stolt af, men han konstaterede det med visheden om, at han havde gjort sit arbejde godt og derfor ikke i samme grad som tidligere blev betragtet som en invasiv art i familien Hilmer-Mikkelsen. Sandt at sige skyldte de ham efterhånden en del, hvilket imidlertid ikke var noget, nogen fandt anledning til at nævne, bortset fra Julia, som kyskede sin mand og jævnligt fortalte ham, at han var dygtig.

“Jeg kan ikke tale med dig nu, Palle. De er i forkontoret. Hvis jeg skal klare det her, kommer det til at være med anerkendelser, Palle. Er du med? Anerkendelser! De er ikke tilfredse. Nogen presser dem oppefra. Med lidt held kan jeg få dem til at gå igen, men de kommer tilbage!”

“Så giv dem de skide konvolutter, Pangash! Få dem til at gå, og skaf så de certifikationer, vi har talt om så længe! Vi kan ikke længere sælge et lommeværkløse i Europa, medmindre

det er stemplet med godhedsmærkater og bæredygtighed!”

“Fuck dig, Palle!”

“Fuck dig selv, Pangash! Vi er alle i klemme her! Jeg ...”

Palle kan høre, hvordan Pangash fjerner telefonen fra munden og i stedet henvender sig til nogen i lokalet.

“Oh, Mr. Aksash, hvilken vidunderlig overraskelse,” kan han høre Pangash sige, inden forbindelsen bliver afbrudt.

Palle står lidt og stirrer ud i luften, mens han forsøger at få et overblik over konsekvenserne. Kommunikationsafdelingen bør opdatere deres kriseberedskab. Victor og Maliki skal have besked, inden de hører det fra kontoret i Dhaka, og så bliver de nødt til at finde andre produktionsfaciliteter. På den oversigtsskærm, han passerer, kan han se, at flyet til Nice er begyndt at boarde.

Han skal egentlig på toilettet, men der er ikke tid. Han kaster et blik på mobilens display og kan se, at der ligger tolv ubesvarede sms'er, tyve ubesvarede opkald og næsten hundred mails. Den begynder at vibrere igen. Det er Julia, selvfølgelig. Han har allerede ignoreret hende flere gange, men trykker nu og siger “hallo!”

“Hej, skat, hvor er du?”

“I lufthavnen.”

“Er du allerede i Nice?”

“Ikke Nice. København.”

“Er du ikke kommet længere?”

“Har du hørt, at Tørben er blevet udsat for et attentat?” siger han.

“Nej. Hvad er der sket?”

“Jeg aner det ikke. Der slipper ingen oplysninger ud. Jeg tænker på, om jeg burde ...”

“Hvornår er du her?”

“Jeg er der om ... hvad? Tre timer? Er det ikke cirka det, det tager?”

“Skynd dig, skat! Der er så meget, der skal ordnes! Er du klar over, at vi bliver næsten hundred?”

“Det gør vi vel ikke!”

“Selv Andy og Barbara kommer fra Houston. Er det ikke vidunderligt?”

“Hvor skal alle de mennesker være?”

“Vi har annekset, og så har vi booket hele ‘Beau Rivage’. Det har vi jo talt om.”

“M-men er alting arrangeret? Jeg mener, så mange mennesker ...? Og hvad med festen?”

“Intet er på plads, min skat. Det er derfor, du skal skynde dig!”

Julia griner, så han næsten kan se for sig, hvordan hun slår ud med hånden på den måde, der viser, at problemer først og fremmest er fjollede.

“Men jeg troede ikke, det ville blive så stort.”

Palle går i stå midt på gangen.

“Jeg bliver kun halvtreds én gang, skat, og vi kan jo ikke sidde og sortere i vennerne, kan vi vel?”

“Nej.”

“Åh Gud! Nu ringer det på døren! Det er nok ham med salsa-orkesteret. Han sagde, han ville kigge forbi og aftale nærmere. God rejse, skat!”

“Salsa-orkesteret,” mumler Palle, mens han ser tomt på telefonen i hånden. Nu havde antallet af mails passeret hundred, og han kunne se, at Victor netop forsøger at ringe ham op. Det er fjerde gang. Han slukker for telefonen og falder ned på en bænk på gangen. Et ægtepar med hænderne fulde af luft-havnsindkøb løber forbi ham og svinger ind ved gaten længere nede ad gangen. Han prøver at komme op at stå, men falder tilbage i sædet igen. Så hører han sit eget navn over højtaleren. “Absolut sidste udkald til Nice! Gaten lukker nu!”

Uden for vinduerne er regnen, der falder over de parkerede

fly, ved at gå over i slud. Våde snefnug sætter sig på ruden og begynder at glide nedad.

Han tager brillerne af, trækker vejret dybt og bliver siddende.

Kapitel 2

SNEEN FYGER HEN over pladsen. Foran rådhuset svajer juletræet som en beruset mand, der ikke kan tage sig sammen til at gå hjem fra denne herlige fest af frostgrader og hvirvlende snekrystaller. Indenfor i rådhusalen er der stille. En gruppe unge står stivnede på scenen i en kreds om en trommeslager. Ansigterne er udtryksløse, kun trommeslageren ser dystert ud.

Så begynder han at slå på trommen. En ildevarslende rytme, der sætter gang i de unge. Bum-bum-bum! Som indianere danser de omkring trommeslageren, der sender et slangeblik efter hver enkelt, som om han overvejer, om det lige skal være ham eller hende, det skal gå ud over.

Bum-bum-bum!

Ingen af de unge på scenen er klædt ud, men de ligner påfaldende meget hinanden. Fløjlsbukser eller klapbukser i denim, strikkede bluser med striber og enorme tørklæder slynget om halsen. Palæstinensertørklæder i sort eller lyserødt.

Med ét holder trommeslageren inde, og alle falder livløse om. Tilbage står den dystre dreng i midten, oprejst og med ryggen rank, som om hans apokalyptiske mission er endt. En ung pige i strømpesokker danser ind på scenen med armene i vejret og et stykke hvidt tyl imellem sine hænder. Hun flagrer lidt frem og tilbage, inden hun standser ved en dreng og lader tyllen dale ned over hans ansigt.

Der er helt stille. Pigen holder sine hænder manende over den tildækkede dreng. Så lyder der et skrig. Et skrig af smerte. Det ekkoer i salen, og flere af publikummerne farer sammen. Pigen hjælper drengen op, og sammen danser de væk fra scenen, og man forstår efter et øjeblik vildrede, at stykket er forbi.

Tilskuerne klapper, og det lyder af mere, end det er, i den højloftede sal, og de unge på scenen rejser sig lidt forlegne. De to, der er løbet ud, kommer tilbage, og alle bukker dybt og ukoordineret mod publikum.

Flokken løber ned fra scenen, og to piger med massive fletninger kommer op med hver sin guitar i hånden. Den ene sutter på et ravsmykke, hun bærer i en læderrem om halsen. En lærer bærer to stole op, som de sætter sig på, inden de slår de første toner an til "Big Yellow Taxi".

Palle mødes med sin mor i forhallen. Hun står i sin vinterfrakke, som hun har haft på under hele deres optræden.

"Det var virkelig meget ... anderledes," siger hun og er lige ved at køre en hånd gennem Palles hår, men tager sig i det.

Palle kigger ned.

"Kunne du lide det?"

"Altså, det var meget spændende. Jeg tror ikke, jeg forstod det hele. Men meget spændende. Var det dig, der skreg?"

Palle nikker og ser ud gennem det hængende pandehår.

"Jeg blev helt forskrækket," siger hun og retter på sin skuldertaske. "Var det ikke Tilde, der kom ind til sidst?"

Palle nikker igen.

"Hun er sød. Kommer du med hjem og spiser?"

Palle ser til siden.

"Nej, det har jeg jo sagt. Vi skal være sammen med holdet. Det er sidste aften."

"Hvor skal I være henne?"

"Hos Torben."

“Er hans forældre hjemme?”

Palle trækker på skuldrene og ser moren i øjnene.

“Det tror jeg nok.”

Hun nikker og betragter ham et øjeblik.

“Men kom ikke for sent hjem. Har du lys på cyklen?”

Palle har ikke prøvet at være i seng med nogen endnu, men han har kysset, og han har holdt om bryster. Flere gange. Tre gange, faktisk. En af gangene har han holdt om Tildes bryster, indtil hun tabte opmærksomheden og skubbede ham væk.

Nu går han sammen med Tilde bag de andre. Palle trækker sin cykel og ser ned på, hvordan hjulet tegner en sært levende stribe gennem sneen. Tilde har lagt sin taske på hans bagagebærer. Hun danser mere, end hun går, ser op mod himlen og fanger fnug på tungen. Hendes lange hår er drysset til som med den fineste pynt, og hendes kinder blusser, mens hun skiftevis hopper med den ene og den anden side forrest.

“Hvad associerer du med krig?” siger hun og slår sine luffer sammen med en dump lyd.

“Asso ...?”

“Hvad tænker du på, når jeg siger ‘krig’?”

“Jeg tænker på ... bomber og soldater.”

“Hvad mere?”

“Kamp og døde mennesker og byer, der er ødelagte, og jeg tænker på helte og kujoner og på, at det ikke er retfærdigt.”

“Du tænker på alt muligt,” siger hun og ser på ham.

“Ja.”

“Hvad tænker du så på, når jeg siger ‘fred’?”

Palle rynker brynene. “Jeg tænker på ... sommer og børn og på at ligge i sin seng.”

“Der kan du se. Krig er bedre for tanken end fred. Fred er så kedeligt, men krig er fantastisk!”

“Fred er da bedre end krig.”

“Fred er bedre end krig, men krig sætter gang i fantasien. Fred får os til at sove.”

Hun bukker sig og samler en dyngne sne op, som hun kaster direkte mod Palle. Han stopper overrumplet og lader cyklen falde og giver sig til at skovle sne tilbage. De andre opdager, hvad der sker bag dem, og kommer løbende til.

“Nej til fred! Nej til fred!” råber Tilde, mens hun eksalteret indkasserer den ene fuldtræffer efter den anden, indtil hun til sidst må dukke hovedet mellem knæene og lade de andre skyde løs, til de forbarmer sig. Hun løfter forsigtigt hovedet og skæver rundt. Rester fra sønderskudte snebolde glider ned over hendes hår, mens hun smiler henrykt.

“Kan I se, jeg har ret!”

Torben sænker pickuppen ned på lp'en, allerede inden han har fået overtøjet af. Det er Bifrost og sange om sigøjnere og kærlighed. Det er lyden af de sidste par år på dramaholdet.

Kom og sæt dig, du som vandrer på din hvileløse færd.

Alle er i bevægelse. Nogle flytter møbler væk fra stuegulvet, andre danser ind med tallerkener og fade med hjemmebagte kager. Finn sætter en slidt mulepose fra sig i sofaen og tager en buttet Faxe Fad op, åbner den med tænderne og rækker den til Palle.

“Værsgo!”

Palle tager tøvende imod.

Finn løfter et øjenbryn. “Hva' så, Palle? Er du med på den, eller er du bare på den?”

Palle tager en hurtig slurk og forsøger at lade være med at skære ansigt.

“Det kører, Finn. Lad os holde fest!”

Torben skruer helt op for forældrenes stereoanlæg og hiver Laila med sig ud på gulvet, mens han med sin leddeløse krop nærmest ormer sig omkring hende og rundt i stuen. Palle

hopper også op og ned et par gange og får omgående øllen til at skumme over og dryppe ned på gulvtæppet. Han træder tilbage og stiller sig i stedet i åbningen til spisestuen.

Så du lærte meget tidligt at begive dig af sted ...

Malerierne på væggene er i tunge rammer, med motiver fra et landbrug, der engang har været eller måske aldrig har været. Solbrændte bønder med åbenstående, hvide skjorter på ladet af hestetrukne vogne, gyldne neg bundet op i snorlige rækker ud over marken og træer i blomst. Årgangsplatter hænger som en sværm af selvgratulerende anerkendelser, begyndende med 1959, og på det mørkebrune, laminerede skuffedarium står billeder på fod af Torbens forældre med de første studenterhuer i begges familier. På andre fotos ses de i selskab med mindre søskende. I en særlig fin ramme står forældrenes bryllupsbillede. De holder om hinanden og ser på én gang gamle og ufattelig unge ud.

Palle er kommet i huset altid, og bortset fra det år, hvor der blev tilføjet en udestue, kan han ikke huske, at der er sket noget nævneværdigt med hverken hus eller indretning. Der er de samme møbler, de samme billeder og den samme duft af kolbekaffe i luften, og han kommer og går med en selvfølgelighed, som om han selv var en del af inventaret.

Torbens værelse har ændret sig. Fra i starten at have været pænt og ryddeligt med legetøjet sirligt opmarcheret, som om det ikke måtte røres, er plakater af bands og musikere begyndt at brede sig over væggene sammen med håndskrevne citater, der virker vigtigere og vigtigere, desto flere gange man læser dem.

John Lennon: "Livet er det, der sker, mens du har travlt med at lægge andre planer." Gandhi: "Hvad jeg synes om engelsk civilisation? Jeg synes, det ville være en god idé!"

På skrivebordet står Torbens rejseskrivemaskine og tilføjer rummet et skær af modenhed. Især når låget er løftet af,

og den står med et ark rullet om valsen og med bunken af blanke papirer på den ene side og de brugte på den anden. En lille, rød kassette med retteblade er klistret på siden af maskinen, så man kan rette slåfejl, så det næsten ikke kan ses bagefter.

Det var på Torbens værelse, at Palle havde drukket sin første øl. Eller første halve øl. En lunken Albani, som Torben havde stukket til side efter en familiefest, og som de efterfølgende havde delt med en alvor, som om de blandede blod.

Laila snurrer rundt og rundt og ender til sidst med at bumpe ind i Palle. Hun lægger armene om halsen på ham og ser på ham med svømmende øjne.

“Palle ... hvor er du bare sød!”

Hun bøjer sig frem og presser sine læber mod hans, og hans tunge støder mod hendes, inden han når at opfatte, hvad der sker. Over Lailas skulder kan han se, at Finn griner af dem. Palle lukker øjnene og prøver at rumme Lailas tunge, der ligesom igen og igen forsøger at fylde hans mundhule.

“Du er sød, men du danser ikke nok!” siger hun og lægger hovedet mod hans brystkasse, mens hun trykker sig ind til ham.

Hun dufter af sved og af æbleshampoo. Håret kruser helt vildt og kildrer ham i ansigtet, og han lægger en hånd på det for at holde det nede, hvilket får Laila til at trykke sig endnu fastere til ham.

“Det er slut, ved du nok,” siger hun og løfter hovedet.

“Hvad er slut?”

“Ikke mere dramaundervisning. Aldrig mere!”

“Det er da ikke sikkert.”

“Vi skal i gymnasiet. Vi kommer aldrig til at gå til drama mere.”

“Hvorfor ikke?”

“Har du måske tænkt dig at fortsætte?”

“Det har jeg vel ikke ...”

“Det er, som om barndommen er forbi.”

Laila får våde øjne.

“Der er altid et eller andet, der er forbi, Laila,” siger Palle og smiler.

“Men er det ikke sørgeligt?”

“Ikke for mig. Jeg vil gerne ud af folkeskolen. Gymnasiet lyder fedt.”

“Men det er ikke andet end lektier og stress.”

“Og flere fester og færre forældremøder.”

Laila studerer hans ansigt. Palle synes, at hendes læber står på spring til at overfalde ham igen.

“Vil du ikke med ud og danse?” siger hun og tager hans hånd.

“Nej, nu vil jeg ... Nu vil jeg ud og se, om der er noget mad. Vi danser senere, Laila.”

Han giver hendes hånd et klem og gør sig fri. Stereoanlægget spiller Santanas “Black Magic Woman”. Den kan han ellers godt lide, men han kan ikke lide at danse. Ikke nu og ikke med Laila.

Tilde står i køkkenet sammen med to andre piger og Anders, den ranglede dreng, som de kalder Andersledes. Han stammer, og han griner højt og pludseligt, og så kan han synge, så det lyder som en åbenbaring.

Anders trykker remoulade ud over den leverpostejmad, han har lavet. Tilde står ved komfuret ved siden af og smørsteger franskrød på panden, inden hun slår æg ud i de hulede skiver.

“Skal du have ét med, Palle?” spørger hun med glødende kinder, som om hun stadig er i snekamp.

“Ja, okay.”

Tilde skærer endnu en skive af det hvide formbrød og lirker det op på panden blandt de andre stykker.

“Hvor er Torbens far og mor?” spørger Palle gennem latteren fra de to andre piger, som er ved at omkomme over Anders’ leverpostejmad.

“De er vist i sommerhus,” råber hun tilbage og slår et æg ud på franskbrødet. “Noget med, at de lige har købt et på Helnæs eller Helgenæs eller et eller andet.”

Palle lægger sin arm om Tilde og kigger ned på panden, hvor brødene bliver gyldne.

“De ser gode ud,” siger han.

Hun drejer hovedet og smiler til ham.

“Det er den eneste mad, jeg kan lave. Og så havregrød. Vil du hellere have havregrød?”

“Nej, det er fint med det der. Jeg er vildt sulten!”

De sætter sig ved spisebordet i køkkenet, og Tilde finder nye øl frem fra sin taske.

“Har du besluttet dig?” spørger Palle.

“Om gymnasiet?”

Han nikker med munden fuld af mad.

“Det bliver gymnasiet,” siger hun. “Men mest, fordi jeg ikke ved, hvad jeg ellers skulle vælge. Hvad med dig?”

“Det samme her,” siger Palle. “At vælge gymnasiet er lidt ligesom slet ikke at vælge. Det passer mig fint.”

“Jeg ville ønske, jeg kunne tage ud og rejse.”

“Hvor ville du rejse hen?” spørger han.

Tilde drikker af sin øl.

“Til et sted med palmer og gerne en hytte af bambus på stranden.”

“Hvad vil du lave der?”

“Hvad vil du lave her?”

“Gå i skole? Det er jo det, vi kommer til.”

“Så hellere sidde i skyggen og kigge ud over havet.”

“Vil du ikke lave andet?”

Tildes øjne er de klareste, Palle nogensinde har set. Svøm-

mende og fokuserede på én og samme tid. Hun siger et eller andet, han ikke hører, og han siger "hvad?"

"Jeg siger, at arbejde jo bare er en måde at få tiden til at gå på, indtil man skal dø. Hvorfor ikke hellere sidde i noget varmt sand, lytte til bølgerne og måske til lyden af pelikaner, der dykker i havet efter fisk. Tror du, livet ville være bedre, hvis man stod ved et samleband eller sad på et kontor og lagde tal sammen?"

Palle skal til at sige noget, men Tilde fortsætter.

"Man vil da komme til at keede sig, Palle. Man vil i øvrigt altid komme til at kede sig. Især hvis man er dum. Kloge mennesker keder sig nemlig aldrig!"

"Er det rigtigt?"

Tilde ler.

"Aner det ikke. Det har jeg altid fået at vide, men det er nok ikke sandt. Min mor er dum som en dør. Det er hun! Hun laver ikke andet end at læse *Mit livs novelle*, og ved du hvad? Hun keder sig aldrig. Bare hun har sine Cecil, sin kaffe og sine hæfter, så er hun glad."

"I er bare jer to?"

"Bare os to," siger hun og nikker alvorligt. "Meget usædvanligt i den her by, hvor alle har en far og en mor og familier så store, at de kunne være opfundet af Astrid Lindgren."

"Jeg er da også enebarn," siger Palle.

"Tillykke, så er vi to! Men du har i det mindste både en far og en mor, og dine forældre er ikke dumme."

"Du har vel også en far et eller andet sted."

Tilde ryster på hovedet. "Ingen far. Bare en uheldig hændelse, dengang min mor var på min alder. Det gav en graviditet, men ingen far."

"Har du spurgt, hvem han var?"

"Jeg har spurgt, men ikke fået noget svar. Det kunne have været Helligånden."

Palle griner.

“Det forklarer en hel del!” siger han.

“Forklarer hvad?”

“Hvorfor du er så ... speciel.”

Tilde kyler en kapsel efter ham.

“Jeg er ikke speciel! Jeg er bare et stakkels enebarn med en dum mor, og nu skal vi danse!”

Tilde rejser sig og trækker Palle med sig ind i stuen, hvor der er mørkt bortset fra de tændte stearinlys i vindueskarmene. De glider ind mellem en vrimmel af gyngende kroppe og viftende arme.

Kvinde min, jeg elsker dig. Og jeg ved, du elsker mig!

Tilde danser med øjnene åbne. Han kan se dem som lysende pletter i mørket og det hvide smil, der ser ud, som om det aldrig vil slukkes.

Der bliver ved med at komme flasker frem. Palle kan ikke huske, at de havde så mange med. Torben griner af det hele. Flaskerne der kommer, porcelæn der knuses, og han griner, som om det er hysterisk morsomt, da et af de store malerier ryger ned ad væggen og forsvinder bag lædersofaen.

Palle tænker, at han burde gøre noget, men har for travlt med at følge i hælene på Tilde, der driver rundt i stuerne, som en overstadig hund. Hun standser ved et af vinduerne i uestuen og lægger albuerne op i den brede vindueskarm. Det er holdt op med at sne, og der ligger et tykt, hvidt lag i forhaven og over de parkerede biler på vejen. Kæden af små lys, der er slynget om et træ langs indgangen, er næsten tildækket, og lysene glimter som små, forskrækkede øjne under sneen.

Palle slår armene om hende og lægger hovedet mod hendes kind. Han kunne favne hendes bryster, men tager sig i det. Han kysser hende på øret og skal til at sige noget, da hun med et sæt retter sig op.

“Jeg skal af sted,” siger hun og gør sig fri. Hun ser et øjeblik

på Palle og giver ham et hurtigt kys på munden. "Jeg kører nu, Palle. Vi ses!"

"Men ..."

En knallert kommer ned ad vejen, svinger op på fortovet og stopper foran lågen. En sort skikkelse slår støttebenet ud og stiger af. Palle kan se, hvordan personen lægger sine handsker omhyggeligt fra sig på sadlen, inden han drejer en nøgle på knallerten og slukker dens lys. Personen tænder en cigaret og går ind ad lågen gennem sneen til huset.

Palle ved, hvem han er, kender hans navn. Det lyder som en hudsygdom. Sigvard.

"Hvad er der dog sket med dig?"

"Jeg har fået Sigvard. Der er desværre ikke noget at stille op."

Palle går væk fra vinduet og hen til åbningen til stuen og ser, at Tilde har taget sit tøj på og står og siger farvel til Torben. Han danser foran hende, som om han ikke vil kunne stoppe. Den sortklædte skikkelse står i entreen. Palle kan øjne ham gennem stuen og se, hvordan han tager cigaretten ud af munden og breder armene ud for Tilde, der omfavner ham og trækker ham med sig. Sigvard.

Fra udestuen kan han se, hvordan de to går tæt omslynget tilbage til knallerten, sætter sig op og kører slingrende ned ad vejen. Musikken er et øjeblik tavs mellem to numre. Han kan høre Tilde hvine over motorlarmen, mens han ser, hvordan hun klamrer sig til den anden; så starter musikken igen.

Han føler sig tør i munden og går ud i køkkenet. Tallerkenerne med resterne af deres måltid står der endnu. Han tager en slurk af sin øl. Anders kommer i det samme op ad kældertrappen med favnen fuld af flasker.

"Hv-hvor er Tilde?" spørger han.

"Hun skulle gå," siger Palle og trækker på skuldrene.

"Her! Tag en øl," siger Anders og stiller flaskerne fra sig på bordet. "Der er ma-masser nede i kælderen."

“Jeg har,” siger Palle og peger på den øl, han holder i hånden.

“Men drik den da! Dr-drik den! Jeg ... jeg ... jeg ... Skål!” Han lempet kappen af og løfter oprømt flasken.

Palle drikker, og aftenen begynder lige så langsomt at blive løftet af sine hængsler. Det er sådan, han oplever det. Der er ikke længere noget, der binder timerne og hændelserne sammen. Der danses, der drikkes, og ét øjeblik er de alle ude i sneen og vælte rundt, inden de igen er inde i stuerne, hvor drengene skubber til hinanden og springer fra møbel til møbel.

På et tidspunkt går han op på Torbens værelse på etagen ovenover og ser, at der ligger to i sengen. Det er Laila og Finn. Finn er næsten kravlet op under Lailas bluse, og hun smiler opkøgt mod Palle, der drejer omkring og går ned ad trappen igen.

Torben har skudt fronten til det mørke palisander-barskab til side. Han står usikkert på benene og kigger grundigt på udvalget, så tager han en flaske med en klar væske ud.

“Lakridsvand! Hvem vil smage lakridsvand?” råber han. Anders løber ud i køkkenet og kommer tilbage med en bakke med glas, som rutsjer fra ham ned på sofabordet. Flere af dem knuses, men der er nok, der overlever, til at der kan blive skænket op til alle interesserede.

“Skål!” råbes der i kor, og alle drikker, så der kommer trækninger i ansigterne.

En af pigerne peger på flasken, der nu kun er kvartfuldt.

“Du skal bare hælde vand i, Torben, så kan man ikke se, at der er taget af den. Og man kan ikke smage forskel.”

Torben står med flasken i hånden og overvejer forslaget, så forsvinder han ud i køkkenet, mens pigen er ved at dø af grin og forsøger at komme på højkant for at stoppe ham. Øjeblikket efter står Torben igen i døren. Den gennemsig-

tige ouzo er blevet til en massiv, mælkevid væske.”

“Hvad ...? Hvad sker der lige?” Torben ser forundret på flasken. Pigen har fået hikke af grin og vakler hen og giver ham et knus. Alle ler.

Latterbrølet stopper, som om der pludselig bliver lagt låg på. Torbens forældre står i entreen. Faren har hat på. Palle kender ikke andre, der går med hat. Moren læner sig ind mod sin mand, som om hun ikke selv kan holde sig på benene.

Torben står med den mælkede ouzo i hånden og ser forældrene gå igennem stuen. Han forsøger at sige noget til dem, men de fortsætter direkte ind på deres soveværelse i bunden af gangen. Hoveddøren står stadig åben efter dem.

Folk er ved at komme på benene.

Torben ser sig omkring og stiller flasken fra sig mellem de knuste glas på bordet.

“I .... I må hellere gå ...” næsten hvisker han og stiller flasken fra sig.

De kan høre, hvordan faren står ude i gangen og drejer på telefonen. Palle opfanger ordet ambulance, da han går forbi og op ad trappen til Torbens værelse. Han åbner døren og står på dørtrinnet og siger ind i mørket, at festen er slut!

Palle er den sidste tilbage. Der er tændt lys i stuen, og den ligner noget, der har været udsat for et bombenedslag. Pladespilleren kører i den inderste rille, og han løfter pickuppen fri og skubber den på plads. Torben forsøger at feje de knuste glas op på bakken, men skærer sig i hånden og begynder at dryppe blod ned på gulvtæppet.

Palle griber ham om håndledet og hjælper ham ud i køkkenet og hen til vasken, hvor han forsigtigt fjerner skår fra hånden, inden han pakker den ind i køkkenrulle.

Torben virker, som om han kommer til sig selv. I hvert fald ser han på Palle med et nogenlunde fast blik.

“Tak, Palle. Bare gå. Jeg ordner det her selv.”

“Er du sikker?”

Han nikker med et blegt ansigt. Faren kommer ud til dem og fylder et krus med vand og går ud af køkkenet igen uden at sige noget.

Udenfor er de andre væk. Palle kan se sporene efter dem i sneen. Han trækker sin cykel ud ad indkørslen og opdager, at det igen er begyndt at sne. Tæt og stille og uden en vind.

Han sætter sig op på cyklen og slår dynamolygten til, men den glider bare unyttigt mod hjulet, og han slår den fra. En ambulance svinger i det samme rundt om hjørnet i bunden af vejen. Lysene på taget blinker, men den kører helt tyst i den tykke sne.

Palle ser, hvordan den stopper foran huset, og to Falck-reddere stiger ud og går om til bagenden af bilen, hvor de gør en bære klar. De ser ikke på ham, og han vender sig og sætter gang i cyklen.

Han kører så hurtigt, at han ved, at han på et tidspunkt vil falde. Han kører ned ad gaden, rundt om hjørnet uden at se sig for og videre gennem det kvarter, som ser så fremmed ud, men som han kender bedre end noget andet sted i verden. Forhjulet skrider ud og får fat igen og skrider noget mere. Sneen slynges ud som en stråle fra forskærmen, og han slinger af sted i fuld fart uden at sanse omgivelserne som andet end forrevne billeder, der opstår og flagrer bort igen. Han stiller sig helt op i pedalerne og træder igennem. Han falder.